

Autoritățile jurisdicționale care trebuie să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pot primi o cerere de protecție internațională și trebuie să informeze persoana interesată cu privire la modalitățile concrete de depunere a unei astfel de cereri

Persoana care și-a manifestat intenția de a solicita protecție internațională în fața autorităților competente pentru a primi această cerere nu poate fi plasată în detenție pentru motivul că nu există suficiente locuri disponibile într-un centru de cazare umanitară

În Hotărârea Ministerio Fiscal (Autoritate susceptibilă să primească o cerere de protecție internațională) (C-36/20 PPU), pronunțată la 25 iunie 2020 în cadrul procedurii preliminară de urgență (PPU), **Curtea a statuat că un judecător de instrucție sesizat să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală intră în sfera noțiunii de „alte autorități”**, în sensul articolului 6 alineatul (1) alineatul (2) din Directiva 2013/32¹ (denumită în continuare „Directiva privind procedurile”), **care sunt susceptibile să primească cereri de protecție internațională, dar care nu sunt competente, în temeiul dreptului național, să le înregistreze. În această calitate, un astfel de judecător de instrucție este ținut să îl informeze pe solicitant cu privire la modalitățile concrete de depunere a unei asemenea cereri. Curtea a mai declarat că imposibilitatea de a găsi un loc de cazare într-un centru de cazare umanitară nu poate justifica plasarea în detenție a unui solicitant de protecție internațională.**

La data de 12 decembrie 2019, o ambarcațiune la bordul căreia se aflau 45 de resortisanți ai unor țări terțe, printre care VL, resortisant malian, a fost interceptată de salvarea maritimă spaniolă aproape de insula Gran Canaria (Spania), pe care au fost duși resortisanții menționați. În ziua următoare, o autoritate administrativă a dispus expulzarea acestor resortisanți și a formulat la Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (Judecătorul de instrucție nr. 3 din San Bartolomé de Tirajana, Spania) o cerere de plasare într-un centru de detenție. După ce acest judecător l-a informat cu privire la drepturile sale, VL i-a comunicat intenția sa de a solicita protecție internațională. În lipsa unor locuri disponibile suficiente într-un centru de cazare umanitară, același judecător a dispus plasarea lui VL într-un centru de detenție pentru străini, în cadrul căruia trebuia tratată cererea sa de protecție internațională. VL a formulat atunci, în fața judecătorului menționat, o cale de atac împotriva deciziei de plasare în detenție, pentru motivul că aceasta ar fi incompatibilă cu Directiva privind procedurile, precum și cu Directiva 2013/33² (denumită în continuare „Directiva privind primirea”). În cadrul acestei căi de atac, judecătorul menționat a sesizat Curtea cu o trimitere preliminară privind în special problema dacă el intră în sfera noțiunii de „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva privind procedurile și, prin urmare, dacă este susceptibil să primească o cerere de protecție internațională. El a solicitat Curții să se pronunțe și cu privire la legalitatea plasării în detenție a lui VL.

¹ Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60).

² Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO 2013, L 180, p. 96).

În primul rând, Curtea a precizat că interpretarea literală a noțiunii de „alte autorități susceptibile să primească [cereri de protecție internațională]”, în sensul acestei dispoziții, și în special alegerea adjectivului „alte”, demonstrează **voința legiuitorului Uniunii de a reține o concepție largă a autorităților care, fără a fi competente să înregistreze astfel de cereri, pot totuși să le primească. Prin urmare, această expresie poate acoperi atât autoritățile administrative, cât și pe cele jurisdicționale.** Această constatare este confirmată de o interpretare contextuală a dispoziției menționate. Astfel, **unul dintre obiectivele urmărite de Directiva privind procedurile este de a garanta un acces efectiv, și anume un acces cât mai ușor posibil, la procedura de acordare a protecției internaționale. Or, a interzice unei autorități jurisdicționale să primească cereri de protecție internațională ar împiedica realizarea acestui obiectiv,** în special în ceea ce privește procedurile foarte rapide, în care audierea solicitantului de către o instanță poate reprezenta prima ocazie de a se prevala de dreptul de a înainta o asemenea cerere. În consecință, Curtea a concluzionat că un judecător de instrucție sesizat să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală în vederea returnării sale figurează printre „alte autorități” care sunt susceptibile să primească cereri de protecție internațională.

În al doilea rând, Curtea a analizat obligațiile care incumbă unui astfel de judecător de instrucție în calitatea sa de „altă autoritate”. Ea a constatat că din articolul 6 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf din Directiva privind procedurile rezultă, pe de o parte, că **acest judecător este ținut să furnizeze solicitanților de protecție internațională informații cu privire la modalitățile concrete de depunere a unei asemenea cereri. În consecință, judecătorul respectiv se conformează dispozițiilor acestei directive atunci când are inițiativa de a informa un resortisant al unei țări terțe cu privire la dreptul de care dispune acesta de a solicita protecție internațională.** Pe de altă parte, atunci când un resortisant și-a exprimat intenția de a înainta o astfel de cerere în fața unui judecător de instrucție, acesta din urmă trebuie să transmită dosarul autorității competente în vederea înregistrării cererii menționate pentru ca resortisantul respectiv să poată beneficia de condițiile materiale de primire și de îngrijirile medicale prevăzute la articolul 17 din Directiva privind primirea.

În al treilea rând, Curtea a examinat compatibilitatea plasării în detenție a lui VL cu Directiva privind procedurile și cu Directiva privind primirea. Ea a arătat mai întâi că din aceste directive rezultă că **trebuie să se rețină o concepție largă a noțiunii de „solicitant de protecție internațională”, astfel încât un resortisant al unei țări terțe dobândește această calitate din momentul în care înaintează o cerere de protecție internațională.** Pe de altă parte, Curtea a subliniat că **acțiunea de „înaintare” a unei astfel de cereri nu necesită nicio formalitate administrativă. Prin urmare, faptul că un asemenea resortisant își exprimă intenția de a solicita protecție internațională în fața unei „alte autorități”, precum un judecător de instrucție, este suficient pentru a-i conferi calitatea de solicitant de protecție internațională.**

În consecință, Curtea a arătat că, începând de la data la care VL a înaintat cererea sa de protecție internațională, condițiile detenției sale erau reglementate la articolul 26 alineatul (1) din Directiva privind procedurile și la articolul 8 alineatul (1) din Directiva privind primirea. Din coroborarea acestor dispoziții rezultă că statele membre nu pot plasa o persoană în detenție pentru simplul motiv că aceasta este un solicitant de protecție internațională și că motivele și condițiile detenției, precum și garanțiile acordate solicitanților plasați în detenție trebuie să fie conforme cu Directiva privind primirea. Or, întrucât articolul 8 alineatul (3) primul paragraf din această din urmă directivă enumeră în mod exhaustiv diferitele motive care pot justifica o plasare în detenție, iar imposibilitatea de a găsi un loc de cazare într-un centru de cazare umanitară pentru un solicitant de protecție internațională nu corespunde niciunuia dintre cele șase motive de detenție menționate la această dispoziție, **plasarea în detenție a lui VL era, în speță, contrară prevederilor Directivei privind primirea.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293